

[Søren P. Larsen.]

Hele det Arbejde, Udvalget har gjort i Sommer vedrørende Refusionsspørgsmaalet, blev i ikke ringe Grad hemmet af den Omstændighed, at Oplysninger, som jeg begærede Gang paa Gang i Udvalget, end ikke var kommet mig i Hænde, da jeg den 5. November afgav min Betænkning til Ledelsen i Udvalget. Man kan sige sig selv, at det er en underlig Fremgangsmaade, at man end ikke i Udvalget kunde faa samtlige de Oplysninger, som man havde begæret. Hvis man ser Betænkningen igennem, vil man finde ogsaa, at Socialministeriet i Virkeligheden har opgivet Ævred angaaende en Ændring i Refusionsspørgsmaalet. Indenrigsministeriet har beskæftiget sig med Spørgsmaalet, skitseret et Forslag, der blev forelagt først i Landbokommissionen, senere i det sociale Udvalg, som Socialministeren havde nedsat, og i Virkeligheden synes det mig, at Indenrigsministeriet har tiltaget sig Ledelsen af hele Spørgsmaalet om Refusionsordningens Klarlæggelse og om eventuelle Ændringer dér. Det er i alt Fald det eneste Omraade, hvor man har mærket noget ministerielt Initiativ. Nu er det jo saadan, at da Udkastet blev oversendt til Socialministeriets Udvalg, saa det ud, som om man lige i Løbet af et Øjeblik kunde faa dette vidunderlige Foretagende gjort færdigt, og under Valget spillede jo Refusionsspørgsmaalet en fremtrædende Rolle fra Regeringspartierne Side. Ja, man havde i Indenrigsministeriet en stor Plan, den var ved at faa fast Form; lad os faa et godt Valg, sagde man adskillige Steder, saa kommer Reformen med de 90 Mill. Kr. i, med Lettelser baade her og der. Nu er vi dog naaet et Stykke ind i Februar, og Valget faandt Sted i Oktober, men Indenrigsministeriets store Pulje med alle Herlighederne venter vi fremdeles paa.

Jeg tør nok antyde, at hvis den nuværende højtærede Indenrigsminister var almindeligt Medlem, og det var en anden Regering, der sad og gav Løfter i September og Valgløfter i Oktober, og man var naaet hen i Februar det følgende Aar, havde det ikke været helt morsomt for denne anden Regering at høre ham foreholde den, hvad Magthaverne havde givet Løfte om, og som man intet som helst havde set til endnu. Nej, det er i Virkeligheden gaaet saadan, at Socialministeriet stiller alle sine Forhaabninger til Indenrigsministeriet. Det ser ud, som om Socialministeriet er blevet underlagt Indenrigsministeriet. Det er derfra, Initiativet skal komme. Man venter paa Skib fra

Indenrigsministeriet, og hele det indenrigsministerielle Udligningsskib er i Virkeligheden det eneste Haab, Socialministeriet har. Socialministeren kan sidde og vente, som man i sin Tid ventede paa Ormen hin lange: Hvor bliver den af? Kommer den snart? Naar man læser Socialministerens Forelæggelsestale, kan man nok forstaa, at Socialministeren skal tro paa Kollegaens Evner og Kræfter, han skal jo tro, at Indenrigsministeren har Trylleformularen i Lommen, saa at han kan komme med den Udligningskasse, der kan raade Bod paa alle de Skavanker, det øvrige har forvoldt. Men Socialministeren er noget skeptisk — jeg ved ikke, om han tænker paa Konverteringsministeren, naar han sidder og venter paa Udligningsministeren, men jeg ved i alt Fald, at den højtærede Socialminister ikke er sejrssikker og fortrøstningsfuld. Nej, siger den højtærede Socialminister, Refusionsordningen kan tages op i Udvalget til fornyet Overvejelse og Drøftelse, saafremt det maatte vise sig, at der ikke kommer noget ud af det. Jeg tør jo nok antyde, at i tidligere Tid havde det høje Socialministerium et særpræget Ansigt, men det er, ligesom Ansigtet er gaaet fløjten, og man haaber paa, at der paa Indenrigsministeriets Initiativ skal blive skaffet Lindring for det, der trykker Socialministeriet.

Det glæder mig dog, at den højtærede Socialminister ikke vil paastaa, at Refusionsordningen paa alle Punkter er fuldt ud retfærdig. Jeg kan huske, at den 2. Januar i Fjor skrev det radikale „Middelfart Venstreblad“, der er saadan en Slags ministerielt Organ — med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne citere 2 Linier — „at det, man hidtil har set af henholdsvis Ydelse til Refusionsfondet og Modtagning derfra er afgjort stridende mod al Ret og Rimelighed“.

Længere nede i Artiklen er Sproget tilsvarende. Jeg maa sige, at naar de, der er ministerielle, kan kritisere saa voldsomt, maa vi andre ogsaa have Lov til at fremføre en Kritik af hele dette Forhold og en alvorlig Beklagelse af, at Socialministeriet ikke i Sommerens Løb har vist et selvstændigt Initiativ paa disse Omraader og gjort et Arbejde for at samle Udvalgets Kræfter om en Løsning, saaledes at der kunde have foreligget Forslag til Ændringer. Vi har ikke andet end Udtalelser fra Indenrigsministeren om, at han kan løse Problemet, men Forslaget er jo endnu ikke — og vi er dog et Stykke inde i Februar 1936 — blevet fremsat.

Tilflytterspørgsmaalet var ogsaa et af de store Spørgsmaal, der skulde tages op til